

Η μεγάλη έκρηξη και τα ουράνια σημάδια

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ της νύχτας έμοιαζε σαν την προσωπίδα των χθόνιων θεών της ελληνικής μυθολογίας. Και γινόταν ακόμα πιο ζοφερό, καθώς ένας μαύρος χοντρός μανδύας από σύννεφα είχε απλωθεί πάνω από το σκηνικό του έρημου τοπίου κι έκρυβε το μακρινό φως των αστεριών και τη χλομή ψευδαίσθηση του φεγγαριού. Το απόλυτο μαύρο διαλαλούσε την απόλυτη κυριαρχία του στο σκοτάδι.

Δύο μεγάλα εμπορικά πλοία ήταν αγκυροβολημένα το ένα δίπλα στο άλλο, περίπου εκατό μέτρα μακριά από τις ακτές του απόμερου και ακατοίκητου όρμου σ' αυτή εδώ τη βραχονησίδα, στη νότια πλευρά της Μαγνησίας.

Ανάμεσα στα δύο πλοία είχε στηθεί μια γέφυρα και πολλοί άνθρωποι μετέφεραν κιβώτια από το ένα πλοίο στο άλλο. Κι έμοιαζαν αυτοί οι άνθρωποι –με το πηγαινέλα πάνω στην αυτοσχέδια γέφυρα –σαν καρικατούρες μες στην άναστρη νύχτα και σαν ξωτικά και σαν δαίμονες την ώρα του πυρετού και της έκστασης.

Έξω στην παραλία, ο Υπουργός Γενικής Προστασίας παρακολουθούσε με τα κιάλια σιωπηλός τα όσα συνέβαιναν στα δύο πλοία. Δίπλα του στεκόταν σχεδόν ατάραχος ο Υπαρχηγός των Μυστικών Υπηρεσιών και λίγο πιο πέρα δύο άγνωστοι άντρες που μάλλον φαίνονταν από τα πρόσωπά τους πως ήταν

αλλοδαποί –ίσως από κάποια χώρα της Δυτικής Ασίας– βημάτιζαν νευρικά πάνω στην άμμο.

Εκείνη την ώρα μια αστραπή από το βάθος του σκοτεινού ορίζοντα κοκκίνισε τον ανταριασμένο ουρανό κι αμέσως μετά ακούστηκε το υπόκωφο μουγκρητό των κεραυνών.

Η γυναίκα με το μακρύ σκούρο σαν τη νύχτα φόρεμα, που στεκόταν όρθια πάνω στο ταχύπλοο, δεμένο λίγα μέτρα πιο πέρα από το σημείο που βρίσκονταν οι τέσσερις άντρες, τρόμαξε από την αστραπή και τις βροντές. Και καθώς το ξαφνικό κύμα χτύπησε το μικρό σκάφος, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε στο κατάστρωμα.

Ο Υπαρχηγός των Μυστικών Υπηρεσιών είδε τη σκηνή κι έτρεξε αμέσως προς τη μεριά της γυναίκας για να τη βοηθήσει.

Οι πρώτες χοντρές στάλες της βροχής χάραζαν την πυκνή τους πορεία στα ηλεκτρισμένα μόρια κι ύστερα διαλύονταν στο μαγνήτη της γης.

Πάνω από την ακτή, στο πιο ψηλό σημείο του κατακόρυφου τοίχου των βράχων, ο Κίμων Στρέλιτας παρακολουθούσε με τα κιάλια –πεσμένος μπρούμυτα– τα γεγονότα που ύφαινε απόψε ο αργαλειός του χρόνου και που με τη μυστική του δύναμη έδινε χώρο και κίνηση και σχήματα σ' αυτό το αχνό σημάδι του Σύμπαντος, τη Γη, που είχε το προνόμιο και την τύχη να κατοικείται από μαριονέτες και φαντάσματα με λογική και αισθήσεις. Τριγύρω ακουγόταν το μονότονο σήμα απελπισίας που έστελναν οι γρύλοι στις κεραίες του μαύρου κενού. Όλα τα γεννήματα της Γης, οι άνθρωποι, τα ζώα, τα δέντρα και οι θάμνοι –και το καθένα με το δικό του τρόπο– αποδέσμευαν ενέργεια από τον εαυτό τους, για να στείλουν μηνύματα και σημάδια της παρουσίας τους από έναν τόπο που γεννήθηκαν χωρίς να ξέρει κανένας το γιατί ήρθαν, πού πάνε και ποια είναι η κυ-

ρίαρχη δύναμη που τα επιλέγει, τα δημιουργεί, τα κατευθύνει και τα σκοτώνει.

Δίπλα στον Κίμωνα Στρέλιτα, ακουμπισμένος σ' ένα βράχο με κοίλωμα που έμοιαζε σαν πέτρινος θρόνος, βρισκόμουν εγώ με τις ασταμάτητες και αλλόκοτες σκέψεις που τριβέλιζαν το μυαλό μου. Τις περισσότερες από τις σκέψεις αυτές θα μπορούσα να τις χαρακτηρίσω περιττές και βασανιστικά ηλίθιες. Όπως αυτές που έκανα πριν από λίγο. Όμως, ποιος θα μπορούσε να σταματήσει το αστείρευτο και ορμητικό ποτάμι των σκέψεων, όταν σε παρασύρει στη σκοτεινή και αβέβαιη πορεία του, έξω από την πραγματικότητα που ζεις;

Ο κρότος που έκανε η κινητή γέφυρα καθώς έπεσε βίαια στο κατάστρωμα του πλοίου από το οποίο ξεφόρτωναν οι ναυτεργάτες τα μεγάλα κιβώτια τάραξε τα μόρια της ατμόσφαιρας κι έφτασε ως εδώ πάνω σαν κανονιοβολισμός.

Εκείνη τη στιγμή, έκανα τη σκέψη πως η πρώτη πράξη των γεγονότων είχε τελειώσει. Όλα τώρα έμπαιναν στη διαδικασία του αδρανούς χρόνου, που θα έφερνε το κυλιόμενο αποτέλεσμα, αξιοποιώντας τα στοιχεία που είχαν ρίξει στα γρανάζια του οι σχεδιαστές της αποψινής παράστασης.

Το μεγάλο πλοίο, που το κύτος του είχε δεχτεί περισσότερα από πεντακόσια κιβώτια, όσα δηλαδή είχα προλάβει εγώ να μετρήσω, υπάκουσε στις εντολές του καπετάνιου, ανέβασε τις στροφές των μηχανών και σιγά σιγά άρχισε να σαλπάρει σαν φάντασμα προς τα ανοιχτά της μαύρης θάλασσας. Μόνο ένα αμυδρό φως μπροστά στην πλώρη έδινε την ιδέα της κίνησης, έτσι σαν τη φλόγα του κεριού που προχωράει θαρρείς μόνη της στο σκοτάδι μιας εικονικής πραγματικότητας.

Το ταχύπλοο, με τον Υπουργό Γενικής Προστασίας, τον Υπαρχηγό των Μυστικών Υπηρεσιών και την άγνωστη για μένα γυναίκα με το μαύρο φόρεμα, απομακρυνόταν από την ακτή,

ακολουθώντας αντίθετη πορεία από εκείνη που είχε πάρει το φορτωμένο και σκοτεινό πλοίο. Οι δύο αλλοδαποί είχανε μπει στο πλοίο που έφευγε.

Οι χοντρές στάλες της βροχής έπεφταν κατά διαστήματα πάνω στη γη και στα κεφάλια μας και οι αστραπές φώτιζαν κάθε τόσο μ' έναν παράξενο τρόπο όλο το σκοτεινό τοπίο. Ο ηλεκτρισμός της φύσης, τόσο σύντομος και τόσο φευγαλέος, λες και είχε τα ίδια χαρακτηριστικά με τη διάρκεια της ζωής ενός ανθρώπου. Ένα «κλικ», μια εικόνα κι ύστερα το σκοτάδι και το τέλος· το τίποτα. Και είναι δύσκολο να υποθέσεις και πιο πολύ να ερμηνεύσεις με λογικό τρόπο πού πάει και τι γίνεται όλη αυτή η ενέργεια της αστραπής κι αυτή η ενέργεια της φευγαλέας ακτινοβολίας του ανθρώπου. Μια μπερδεμένη αλυσίδα με εύθραυστους κρίκους ερωτημάτων και παραισθήσεων και παραλογισμού.

– Νομίζω πως ήρθε η ώρα να φύγουμε.

Η φωνή του Κίμωνα Στρέλιτα προσπάθησε να διασπάσει τα άτομα που αποτελούσαν τον ειρμό των σκέψεών μου και να εκμηδενίσει την ύπαρξη και την ουσία των όσων είχαν δημιουργήσει μέσα μου με το δικό τους ξεχωριστό τρόπο. Ξεκόλλησα το μάτι μου από το βιζέρ της κινηματογραφικής μηχανής και έστρεψα το κεφάλι μου προς το μέρος του.

– Μα δεν καταλαβαίνεις τι πρόκειται να ακολουθήσει; Δεν το βλέπεις, δεν το αισθάνεσαι;

– Μα τι λες τώρα; Τι πρόκειται, δηλαδή, να συμβεί; Ειλικρινά, δεν μπορώ να παρακολουθήσω τη σκέψη σου.

– Βάλε λίγο τη λογική σου να δουλέψει.

– Τι ζητάς περισσότερο; Μου λες; Αυτό που ήθελες το πήρες. Η κάμερα δούλεψε σωστά, απ' ό,τι φαντάζομαι, και στο κάτω κάτω της γραφής εγώ είμαι ένας τέλειος και αξιόπιστος μάρτυρας.

Ο Κίμων Στρέλιτας ίσως να μην άκουγε και να μην έβλεπε τα όσα είχαν προσχωρήσει με ξέφρενο ρυθμό στην τροχιά των εξελίξεων, και είμαι απόλυτα βέβαιος ότι αυτή την ώρα δεν έφτανε στ' αφτιά του ο χτύπος που έκαναν τα πλήκτρα του αόρατου ηλεκτρονικού υπολογιστή καθώς δημιουργούσαν το πρόγραμμα του επόμενου κύκλου των γεγονότων.

Η κάμερα εξακολουθούσε να δουλεύει. Το DVD μπορούσε να χωρέσει εκατόν σαράντα λεπτά αδιάκοπης εικόνας και η μπαταρία ήταν φορτισμένη για ν' αντέξει τουλάχιστον τέσσερις συνεχείς ώρες. Χρησιμοποιούσα το βιζέρ και όχι τη μικρή οθόνη για να βλέπω, γιατί έτσι κρατούσα πιο σταθερά τη μηχανή στα χέρια μου κι έκανα πιο εύκολα τις κινήσεις. Οι υπέρυθρες ακτίνες χρωμάτιζαν το μαύρο σκοτάδι με μια απαλή πράσινη και λευκή πινελιά και όλο το τοπίο έπαιρνε υπόσταση και μπορούσες να διακρίνεις καθαρά το καθετί.

Η βροχή σταμάτησε απότομα. Κάτω, στο αγκυροβολημένο πλοίο, το αδιάκοπο πέρα δώθε των ανθρώπων είχε δώσει τη θέση του στην ακινησία. Περίπου είκοσι ναυτικοί και εργάτες είχαν ξαπλώσει στο κατάστρωμα, και άλλοι τόσοι, ίσως και περισσότεροι, βρίσκονταν στο εσωτερικό του καραβιού. Τίποτα δεν ακουγόταν τώρα, από πουθενά. Απόλυτη σιωπή. Ακόμα και ο παφλασμός των κυμάτων είχε αποκοιμηθεί στην αγκαλιά της γεννήτρας θάλασσας. Και τα νυχτοπούλια, κι αυτά είχαν λουφάξει στις φωλιές τους. Ούτε αστραπές ούτε κεραυνοί ούτε καν μια πνοή αέρα. Μόνο αυτός ο αλλόκοτος κρότος των πλήκτρων από τον αόρατο ηλεκτρονικό υπολογιστή χοροπηδούσε δαιμονισμένα εδώ και αρκετή ώρα στις αρτηρίες και στο νευρικό σύστημα και μ' έκανε να τρέμω και να μην μπορώ να κρατήσω το σώμα μου σε ισορροπία. Φαίνεται πως οι εξελίξεις βιάζονταν να φτάσουν στο αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα που δεν μπορούσα να προσδιορίσω ποιο θα μπορούσε να είναι κι ούτε είχα

τους κατάλληλους μηχανισμούς για να το αποτρέψω ή να αλλάξω την πορεία των γεγονότων. Πάντως, καθώς έκανα τους υπολογισμούς μου με το δικό μου αλλόκοτο τρόπο, ήταν μαθηματικά βέβαιο ότι κάτι πολύ σοβαρό θα συνέβαινε τις επόμενες στιγμές.

– Τι έπαθες; με ρώτησε ο Στρέλιτας.

Φαίνεται ότι παρακολουθούσε τις κινήσεις μου, γιατί ο ίδιος είχε ετοιμαστεί για να φύγουμε. Τα κιάλια ήταν ήδη στη θήκη τους και το βαλιτσάκι με τα σύνεργα του καφέ και με το θερμός για να έχουμε δροσερό νερό το κρατούσε στα χέρια του. Πλησίασε κοντά μου.

– Τι άλλο περιμένεις; ρώτησε. Ό,τι ήταν να γίνει έγινε. Δεν βλέπω άλλο λόγο που να μας κρατάει εδώ. Και επιπλέον, από το πολύ κοίταγμα μέσα από τους φακούς, νιώθω σαν μεθυσμένο κοτόπουλο. Ορίστε, κι εσύ το ίδιο. Δεν μπορείς να κρατηθείς στα πόδια σου.

– Περίμενε, του απάντησα. Πήγαινε στη θέση σου και περίμενε μόνο για λίγο.

Χωρίς να πει άλλο λόγο, άφησε το βαλιτσάκι στο χώμα και με τα κιάλια στο χέρι άρχισε να βηματίζει προς το μικρό πλάτωμα απ' όπου ξεκινούσε το στενό μονοπάτι που μας οδήγησε – με αντίθετη φορά – σ' αυτό το απόκρημνο μέρος.

Την ίδια στιγμή, καθώς ο Στρέλιτας είχε πάρει το μονοπάτι της επιστροφής, μια ξαφνική περίεργη ζέστη, λες και ξεχυνόταν από ένα ουράνιο καμίνι, διαπέρασε το κορμί μου – μέχρις και στα κύτταρα του εγκεφάλου μου.

– Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Στρέλιτας καθώς σταμάτησε απότομα το βηματισμό του.

Μετά βίας διέκρινα το διάγραμμά του στο σκοτάδι.

– Νιώθεις κι εσύ αυτή την περίεργη ζέστη; Ξαναρώτησε και με γρήγορα βήματα γύρισε πίσω και ήρθε κοντά μου.

Τον είδα που έτρεμε ολόκληρος και το πρόσωπό του είχε το χρώμα της νύχτας και του φόβου.

– Ναι. Και μένα με καίει, του απάντησα.

– Δεν είναι αφύσικη, έτσι στα ξαφνικά;

Ένας θόρυβος σαν ποδοβολητό αλόγων κι ένας συνεχής ξερός κρότος, σαν κάποιος να τσάκιζε με τσεκούρι τους θάμνους και τα κλαριά των δέντρων, έφτασαν με τον ήχο της απειλής στ' αφτιά μας – από την αριστερή πλευρά, καθώς κοιτάζαμε προς τη θάλασσα, λίγα μέτρα πριν από τον γκρεμό.

– Λες να μας την έχουν στήσει; ρώτησε ο Στρέλιτας και η φωνή του μόλις που ακουγόταν. Πάντως διαισθάνομαι πως κάτι αλλόκοτο συμβαίνει.

Στην αρχή, όταν άκουσα τα ποδοβολητά και τους κρότους, και η δική μου σκέψη σ' αυτό το σημείο ταλαντεύτηκε, ότι δηλαδή ή μας είχαν δει από κάτω ή κάποιος μας είχε καρφώσει από πριν. Και τώρα έφτανε η στιγμή για να πληρώσουμε το ακριβό τίμημα, πέφτοντας στην παγίδα του αιφνιδιασμού. Ακύρωσα όμως αμέσως την εκδοχή αυτή για δύο ασύμμετρους μεταξύ τους λόγους. Πρώτον, όταν κάποιος θέλει να αιφνιδιάσει κάποιον άλλο, δεν κάνει προκαταβολικά αισθητή την παρουσία του και μάλιστα μ' αυτό τον κραυγαλέο τρόπο. Ο δεύτερος λόγος ήταν πιο πολύπλοκος και είχε άμεση σχέση με το πρόγραμμα των εξελίξεων που ετοίμαζε το αόρατο κομπιούτερ και που ακόμα δεν είχε ολοκληρωθεί.

Οι σκέψεις μου σταμάτησαν βίαια γιατί εκείνη τη στιγμή από τα σπλάχνα της θάλασσας ξεπετάχτηκε μια τεράστια φλόγα, σαν τη λάβα του ηφαιστείου, που έφτασε σχεδόν μέχρι τα σύννεφα, κι αμέσως μετά ακούστηκε ο δαιμονικός κρότος. Ένας κρότος που η έντασή του ξεπερνούσε τα ντεσιμπέλ χιλιάδων κεραυνών μαζί. Όλο το σκοτεινό τοπίο φωτίστηκε μ' ένα τρομερό χρώμα.

Το φορτηγό πλοίο ανατινάχτηκε και μαζί ό,τι υπήρχε πάνω σ' αυτό. Τσακισμένες λαμαρίνες και καιόμενα σανίδια και λιωμένες σάρκες άρχισαν να εκτοξεύονται με μεγάλη ταχύτητα προς τα πάνω. Πολλά από τα μακάβρια προϊόντα της έκρηξης έφτασαν μέχρι εδώ κι έπεφταν με πάταγο λίγα μέτρα πιο πέρα από εκεί που βρισκόμαστε. Μερικά παραλίγο να μας χτυπήσουν.

Τα πουλιά πετάχτηκαν από τις φωλιές τους κι άρχισαν να κράζουν τρομαγμένα και να πετάνε σαν τρελά, χωρίς συγκεκριμένη πορεία, στους ανήσυχους δρόμους του μαύρου κενού. Και πέρα μακριά ακουγόταν το λυπητερό και ανατριχιαστικό τραγούδι των αγριμιών. Η τεράστια φλόγα σχημάτισε ένα μεγάλο πύρινο σημάδι που έμοιαζε με το γράμμα *Υψιλον* πάνω στον ουρανό κι ύστερα έσβησε βυθίζοντας το τοπίο στο ζοφερό κενό της νύχτας και του τρόμου. Πολλά απ' τα αντικείμενα που είχαν εκτοξευτεί στον αέρα εξακολουθούσαν να γκρεμίζονται στο μαγνήτη της γης και ο κρότος τους έγραφε τον τραγικό επίλογο της δεύτερης πράξης των γεγονότων. Τώρα ήμουν απόλυτα βέβαιος πως ο επίλογος αυτός δεν ήταν παρά η συμπύκνωση μιας ισχυρής, μιας φοβερής ενέργειας και μιας ανεξέλεγκτης σε ισχύ δύναμης, που μια ασύμμετρη απειλή ή ένα τυχαίο γεγονός θα μπορούσαν να την πυροδοτήσουν. Και κάτι μου φώναζε μέσα μου πως αυτή η συμπυκνωμένη απειλή θα γινόταν ο πιο τρομερός εφιάλτης για τα επόμενα στάδια της ζωής μου.

Κατά τη ροή αυτών των σκέψεων, που τις παρήγαγε το ασταθές γενετικό υλικό, ακούστηκε πάλι ο περίεργος θόρυβος σαν από ποδοβολητό αλόγων και σαν να έκοβαν με το τσεκούρι τους θάμνους και τα χαμηλά κλαριά των δέντρων για ν' ανοίξουν δρόμο – περίπου είκοσι μέτρα μακριά από το σημείο που βρισκόμαστε. Έστρεψα την κάμερα προς το σημείο αυτό, εστίασα και πάτησα το κουμπί λειτουργίας. Οι περίεργοι θόρυβοι

σταμάτησαν απότομα και μες στη σιωπή και στο λευκοπράσινο σκοτάδι της μηχανής πρόβαλε μια γυναικεία σιλουέτα. Έκανε μερικά βήματα στο πλάτωμα, έριξε μια ματιά προς το μέρος μας χωρίς να κόψει το βηματισμό της. Κι ύστερα χάθηκε ξαφνικά λες και την κατάπιε το τεράστιο στόμα της νύχτας.

– Την είδες; ρώτησα τον Κίμωνα Στρέλιτα.

Δεν πήρα καμιά απάντηση και κοίταξα προς το μέρος του. Βρισκόταν ακόμα σε κατάσταση νευροπληξίας. Ένα σοκ που το προκάλεσε η ανατίναξη του πλοίου τον είχε μεταβάλει σε στήλη άλατος.

Άδειασα στο κεφάλι του όσο νερό είχε απομείνει στο θερμός και σκέφτηκα πως αύριο, που θα είχε συνέλθει καλά, θα του έλεγα πως η γυναίκα που πέρασε πριν από λίγο σαν ξωτικό από μπροστά μας ήταν η ίδια η γυναίκα με το μακρύ μαύρο φόρεμα που βρισκόταν στην παραλία πάνω στη μικρή άκατο. Άλλωστε θα την έβλεπε και ο ίδιος από την κάμερα.

– Τι έγινε; Έφυγε;

Τα λόγια του Στρέλιτα ακούστηκαν λες κι έβγαιναν από το στόμα του εφιάλτη και της ταραγμένης συνείδησης.

Σημασία είχε ότι συνερχόταν από το σοκ και ότι έπιανε επαφή με την πραγματικότητα.

– Όλα εντάξει, είπα. Εσύ, πώς είσαι;

– Τρόμαξα τόσο πολύ, που έχασα τα λογικά μου. Παρέλυσσα.

Έκανε μερικά βήματα – μάλλον για να διαπιστώσει ότι λειτουργούσαν οι μύες και το νευρικό σύστημα.

– Με συγχωρείς, είπε.

– Για ποιο λόγο; Κι εγώ φοβήθηκα. Με τη βία προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου και για να μη με πιάσει πανικός.

– Εγώ, πάντως, δεν είμαι για τέτοια.

Μαζέψαμε τα πράγματα και προχωρήσαμε προς το μονοπάτι που θα μας έβγαζε στο σημείο όπου είχαμε κρύψει τη μικρή άκατο. Περίπου δύο χιλιόμετρα μακριά.

Το φως από το φακό που κρατούσα στο χέρι μου ήταν πολύ δυνατό και μας έδειχνε καθαρά τον κατσικόδρομο, καθώς ξεδιπλωνόταν μ' ένα συνεχές ζιγκ-ζαγκ ανάμεσα στα σκίνα και τα ρείκια.

– Ήταν φοβερό αυτό που έγινε. Προμελετημένο ομαδικό έγκλημα... Δεν ξέρω αν πρέπει να το δημοσιεύσεις. Θα μπει σε κίνδυνο η ζωή μας. Και ιδιαίτερα η δική σου. Αυτοί είναι αδίστακτοι.

Τα λόγια του Στρέλιτα φανέρωναν πως από το μυαλό του είχαν περάσει φοβερές σκέψεις – προμήνυμα μιας τραγικής εξέλιξης.

Και ήταν επόμενο να σκεφτεί έτσι, γιατί πίσω του υπήρχαν δυο παιδιά και η γυναίκα του. Και δεν θα 'θελε σε καμιά περίπτωση και για κανένα λόγο να τους συμβεί κάτι. Και μάλιστα όταν θα κατηγορούσε τον εαυτό του ως υπεύθυνο.

– Και μένα με προβληματίζει...

Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω τη φράση, όταν η αλλόκοτη ζέστη όρμησε πάλι από τον ουρανό και τρύπησε τις σάρκες μου σαν αόρατες καυτές βελόνες.

Και τώρα ήταν πιο έντονη και πιο αβάσταχτη από πριν. Ήταν σαν λάβα. Σαν να έκαιγε όλα τα μόρια της ύπαρξής μου. Από τα μύχια μέχρι την επιδερμίδα.

Και είχα την εντύπωση πως μια μυστηριώδης δύναμη με τραβούσε προς τα πάνω.

Και η ανάσα μου έγινε δύσκολη και προβληματική.

Ο Στρέλιτας, δίπλα μου, είχε πιαστεί, και με τα δυο του χέρια, από ένα σκίνο και με κοιτούσε με γυάλινα μάτια.

Και παρά την αμήχανη θέση στην οποία βρισκόμουν, συ-